

У вежби се поклапа задатак самосталних покрета прстију (с-d-с у партији десне руке и еs-f-еs у партији леве) на издржаној ноти са узимањем терце. За време свирања вежбе се израђује синхронизација рада два прста. Томе доприноси "општи" подстицај руке на терцу. Вежбу је боље свирати прво одвојено, а затим заједно. За време свирања је потребно пазити на складност звучања терце. Постепено темпо треба довести до јако брзог. Корисно је мењати места "брзог" и "спорог" гласа у једној, а исто тако и у обе руке:

1126

3 4
1 2

и.т.д. и.т.д. и.т.д.

3 2 2
5 4

3 4 5 2
5 4

Следећу етапу у раду представља вежба која има за циљ да организује свирање терци у једној позицији (исти циљ има и тежа вежба Брамса – бр. 3):

113

C-dur c-moll um. VII Des-dur

1 2 3
3 4 5

и.т.д.

3 2 1
5 4 3

У даљем раду треба прелазити на пасаже у терцама: на скале, хроматске скале и мале терце.

Смена позиција у терцним скалама се врши преко пребацивања прстију, а исто тако и клизања тамо где је то могуће.

На први поглед прсторед терцних скала изгледа сложен и тежак за памћење (прсторед терцних скала је изложен на крају збирке етида Клементија "Gradus ad Parnassum" у редакцији К. Таузига). Међутим, ако боље размислимо, долазимо до закључка да је он јако прост.

У свирању терцних скала најраспрострањенија су само два прстореда:

345 34 34   2345 345
123 12 12   1123 123

Све ознаке прстореда се односе **на десну руку**, користећи тај прсторед није тешко одредити **исти** прсторед **леве руке** ако га посматрамо као у **огледалу**.